

sig, at et stort Flertal i Kommissionen, i hvilket det ærede Medlem ogsaa findes, har fundet Princippet i det foreliggende Forslag rigtigt. I saa Henseende maa man altsaa forbeholde sig sin fremtidige Stilling. Som Lovforslaget foreligger, skal man efter § 3, saa snart en udstukken Banelinie og de derpaa ansatte Stationer ere approberede af Ministeriet, skride til Ansættelse af Jernbaneskylden. Jeg kan ikke fragaa den Betragtning, jeg hidtil har haft, at det vil være overordentlig vanskeligt at foretage en saadan Ansættelse paa et saa tidligt Tidspunkt. Det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) udtalte, at der var ikke nogen Regel, det maatte ske efter et Skøn. Men et saadant Skøn, synes jeg, er overordentlig vanskeligt at tage, det vil let føre til, at Ejendomme, bebyggede eller ubebyggede, komme til at bære en Skat, som ikke svarer til den Fordel, den paagældende faar. Sjældnere vil man maaske komme til det modsatte Resultat: At sætte for lidt. I hvert Fald er man meget afhængig af, hvorledes Rayon'erne om de forskellige Stationer blive dragne. I saa Henseende maa jeg ogsaa med det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds erkende, at for at komme til noget ensartet vil det være heldigt at have en særlig Kommission til at tage disse Spørgsmaal under Overvejelse. At supponere, hvad en Ejendom vil kunne blive værd i den kommende Tid, synes jeg giver et aldeles usikkert Grundlag. Er der Tale om et Valg imellem en Tilbagebetaling til dem, der oprindeligt have skabt Fordelen, og en Afgift, synes jeg ikke, at man kan naa dette sidste, førend man er i Stand til at konstatere, paa hvilket Grundlag man bygger en saadan Afgift.

Med Hensyn til selve Lovforslaget bemærkede jeg før, at jeg ikke skulde indlade mig paa Enkeltheder. Der er dog en Enkelthed, der forekommer mig noget mærkværdig; det er Bestemmelsen i § 13. Det forekommer mig ret mærkværdigt, at Aktier i et privat Jernbaneselskab for det første ikke skulde kunne transporteres, men endnu mere paafaldende er det, at disse Aktier kunne indløses af Jernbaneselskabet med deres Paalydende. Det kan jo stille sig saaledes, at Aktierne i adskillige Aar have været et ret daarligt Aktiv

og givet en meget slet Rente, men der kan komme det Tidspunkt, hvor dette oprettes, og Aktierne faa en ganske anden Værdi. Jeg synes, at det er en noget vilkaarlig Behandling, naar man saaledes kan træffe en Bestemmelse om, at disse Aktiebrevne skulle kunne indløses til pari. De kunne jo være en hel Del mere værd, medens de i tidligere Tid have været en hel Del mindre værd. Jeg vil anmode det kommende Udvalg om at tage dette under Overvejelse.

Der er ogsaa en Bestemmelse i § 14, der ikke er mig ganske klar, den vil jo ogsaa kunne blive drøftet nærmere, men det er navnlig § 13, jeg synes er højst paafaldende.

Uagtet jeg ganske vist har en hel Del Betænkeligheder ved det foreliggende Lovforslag, maa jeg erkende, at naar man har vedtaget denne Bestemmelse i § 14 i Jernbaneloven for 2 Aar siden og vil søge at indvinde noget til Dækning af de store Udgifter, Staten har — og under de nuværende Forhold maa man gribe, om ikke til ethvert Skatteobjekt, saa dog til ethvert Skatteobjekt, der er nogenlunde rimeligt —, saa er der dog her nogen Rimelighed for at vælge et Forslag som det foreliggende. Jeg vil derfor ønske, at man søger gennem Udvalg at føre Sagen frem paa en Maade, saa at det i Princippet kan blive anvendeligt paa en retfærdig Maade.

Lewinsky: Jeg maa udtale min Tilfredshed med, at der ad Lovgivningens Vej aabnes Adgang til, at det offentlige, Stat og Kommune, kan faa Lejlighed til at lægge Beslag paa den Værdistigning, der er fremkommen som Følge af Foranstaltninger fra det offentliges Side. Jeg erkender, at det vil være nødvendigt at gaa frem med ikke ringe Forsigtighed, naar man skal fastsætte, i hvilket Omfang eller om der overhovedet har fundet Værdistigning Sted, for at de private Ejere kunne være beskyttede mod at blive forfordelte fra Statens Side. Men paa den anden Side finder jeg ogsaa, at der i Lovforslaget vistnok er givet gode og betryggende Regler i den Henseende. Jeg er overbevist om, at Vurderingsraadene ville gaa frem med al mulig Forsigtighed ved Vurderingerne; ydermere gives der jo Ad-